

YVON JASPERS

*Tk móet
altijd
stralen.
Dat kun
je niet
eindeloos
volhouden'*

Als Boer zoekt Vrouw-gezicht heeft ze een ietwat braaf imago. Haar nieuwe servieslijn zal dat misschien nog versterken. Maar zo tuffig is Yvon Yaspers niet: over xtc, het Brabantse mupske met een ruige New Yorkse dj, rouw om *Over Mijn Lijk*-deelnemers en het verlangen om in pyjama te kunnen werken. Interview Antoinnette Scheulderman Fotografie Eric van den Elsen

STYLING RENSKA VAN DER PLOEG FOTOGRAFIE-ASSISTENTIE MARLIES SLUYTER HAAR & MAKE-UP CINDY MANTEL VOOR MAC BUMBLEANDBUMBLE

Jasje en short PAUL SMITH Bloes ODD MOLLY Laarzen TIME MACHINE

Jurk LAURA DOLS Haarband H&M Laarzen TIME MACHINE

Het was in New York,

een paar jaar na mijn afstuderen aan de Theaterschool. Mijn vriendin Ricky Koole en ik zijn altijd gek van die stad geweest. We kwamen in een club terecht:

de Sunday Afternoon Non-Alcoholic Disco. Zonder drank; daar houd ik van, hè. Dat er wel allemaal drugs waren, realiseerde ik me pas veel later. Er werd enorm gedanst, op geweldige muziek. En die avond zette ik mijn zinnen op de dj.

Als kind was ik ervan overtuigd dat ik ongekende krachten had. Mijn dochter Keesje heeft nu hetzelfde. Ze denkt dat ze kan toveren. Dat ze dingen van hun plaats kan krijgen door er lang naar te kijken. Zo dacht ik ook: als je maar graag genoeg wilt, lukt het ook.

Maar goed, de dj. Een stoere, grote Costa Ricaan. Vijfhonderd mensen dansten uitzinnig op zijn platen en ik dacht: 'ns zien of ik hem kan verleiden. En jawel, hij kreeg me door. Ricky riep nog: "Waar ben je nou mee bezig?" Maar toen hij me wenkte, liep ik met hem naar achteren. We spraken af voor de volgende avond. Ik ben de hele nacht met hem meegegaan. Jamsessies in een club, hamburgers eten bij de Wendy's. Tot we in zijn studio vol platen belandden. Daar hebben we gevreeën, vervolgens ben ik naar huis gegaan, daarna heb ik hem nooit meer gezien. Het was zo'n avontuur dat je ooit in je leven wilt meemaken. Het kleine Brabantse mupske, in het grote New York, met een ruige dj. Alsof je in een leuke film zit.

Ricky en ik hebben de wereld samen verkend. Zeven, acht weken door Midden-Amerika reizen. Elkaar opvangen als we liefdesverdriet hadden. Fantaseren over wat we wilden bereiken – allebei waren we even ambitieus. Het is voor mij een dierbare en vormende periode geweest, waarin ik veel van de wereld heb gezien. Ook op seksueel gebied, ja. Dat hoorde bij het onderzoek doen. Net als drugs. Toen ik een vriend kreeg die helemaal in de xtc zat, ging ik er in mee. Maar het paste niet bij me. Onenightstands? Ook weleens. Ik vond dat heel leuk. Jonge mannen, oudere mannen, of een keertje een getrouwde foute man. Dingen alleen om het fysieke, of juist alleen om het geestelijke. Ik ben niet hoerend en sloerend door het leven gegaan, maar heb genoeg gezien om te weten wat ik zocht. Ik denk dat ik daardoor nu zo rustig in de liefde ben. Toen ik Pieter leerde kennen, voelde ik ook meteen dat het anders was dan al het andere. Vóór hem deed ik onderzoek, mét hem was het voor het echte.

HET HOOGST HAALBARE

Televisie maken is erg leuk, maar je bent altijd een soort van afhankelijk. Van zenderbazen, uitzendschema's, succes. Terwijl ik het ook prettig vind om mijn enthousiasme en creativiteit de vrije loop te laten. Daarom ben ik momenteel vól aan het bijscholen. Ik ga een eigen bedrijfje in serviezen opzetten. Er zullen mensen zijn die zeggen: heb je háár weer. Laat ik me niet door weerhouden. Ik weet zeker dat er vrouwen zijn die dit helemaal gaan snappen. Zo'n serviesje staat voor een groep vriendinnen, bij elkaar, een kop thee drinken en het dan goed hebben samen. Het is een vorm van gemoedelijkheid die ik ook in mijn tv-programma's zoek. Ik vind de buitenwereld vaak hard en onnodig onaangenaam. Ik wil zacht leven. In *Boer Zoekt Vrouw* écht contact maken. Dat het ongevaarlijk is, en veilig. 'Terug naar vroeger', noemen ze dat. Maar het succes van het programma bewijst voor mij dat veel mensen verlangen naar die gemoedelijkheid.

Het is bijna een soort opbiechten, om te erkennen dat je tutten met serviesjes ►

‘Geef toe, iedere vrouw vraagt zich diep van binnen regelmatig af of ze *wel sexy en mysterieus* genoeg is. Dat de mensheid denkt: wat zou daar allemaal achter zitten?’

leuk vindt. Of appeltaarten bakken. Je mag het niet van de daken schreeuwen, omdat we allemaal hip, mooi, aantrekkelijk en spannend moeten zijn. Geef toe, iedere vrouw vraagt zich diep van binnen regelmatig af of ze wel sexy en mysterieus genoeg is. Dat is toch ons hoogst haalbare doel, dat je voorbij komt paraderen en de mensheid denkt: wát een spannende vrouw, wat zou daar allemaal achter zitten?

Ik heb de theaterschool gedaan omdat ik actrice wilde worden. In mijn ogen een mysterieuzer en fantasierijker beroep dan presentatrice. Een acteur kan nog alles worden. Dankzij die school heb ik al vroeg geleerd om kritiek te verdragen. Voor groepen te performen. Tegen anderen op te boksen. Ik was de jongste – mijn klasgenoten meer ervaren en wereldser dan ik. De school vond mij te licht voor dramatische rollen. Dat klopt, je moet mij geen Medea laten spelen. Al was ik daar destijds natuurlijk wóedend over.

Ik ben het type meisje dat voor negens en tiens gaat. Ik realiseerde me al snel dat ik dan het best havo kon doen. Op het vwo zou ik met even hard werken zessen halen. Dat schoot niet op. Ik wilde tenslotte uitblinken én naar het theater, een cabaretgroep oprichten en bij het Zuidelijk Toneel spelen. Ik kan slecht tegen mislukkingen. Ook in mijn latere carrière heb ik altijd heel bewust afgewogen waar mijn kracht ligt. Uiteindelijk gaat het erom dat ik gelukkig wil zijn. Hoe bereik je dat? Door te doen waar je goed in bent. Als actrice stond ik in een rij met vijftien andere leuke jonge blonde meisjes en dacht: volgens mij kunnen jullie evenveel of meer dan ik. Wat doe ik hier?

Mijn devies: zoek naar datgene waarin je je onderscheidt. In *Rozengeur & Wodka Lime* speelde ik de losgeslagen stewardess Robin. Die rol heeft me geholpen om van het brave imago af te komen dat me als *Klokbuis*-presentatrice was toegedicht. Tegelijkertijd voegde ik als actrice niet iets heel bijzonders toe. Een ander had die rol net zo goed kunnen spelen. Toen ik het aanbod kreeg om *Boer Zoekt Vrouw* te presenteren, moest ik een keuze maken. Bij het leven van een acteur hoort: afgewezen worden. Ik weet zeker dat je daarvan beschadigd raakt.

LIEFDE OP HET EERSTE GEZICHT

Ik was op een punt gekomen dat ik me afvroeg: ga ik gewoon worden wie ik ben, of ga ik proberen te worden wie ik zou willen zijn? Ik realiseerde me dat ik niet die mysterieuze actrice zou

worden. Of die sexy, harde interviewster. Zo iemand als Eva Jinek is dat, ik niet.

Het voelde als een bevrijding om dat streven van me af te werpen. Gewoon durven toegeven dat ik blij word van suikervrije appeltaarten bakken – iets wat overigens nog een hele kunst is. Het is elke dag opnieuw een keuze om te zijn zoals je bent. Als je dat niet doet, kun je je erg laten meeslepen in deze wereld waarin uiterlijk, presteren en succes zo belangrijk worden gemaakt. Natuurlijk ben ik zelf ook veranderd. Vroeger zei ik overal ja op, nu ben ik kritischer. Als ik aan elk mediaverzoek gehoor zou geven, wordt mijn wereld vervormd. Dan heb je nooit meer een gesprek, maar altijd een interview. Voordat je het weet verwacht je tijdens een avondje met vriendinnen dat zij jou vragen gaan stellen.

Ik heb altijd relaties gehad met mannen die in de tv-wereld werkten. Met Pieter was ook dat anders. Hij kende mij niet. Vond me leuk om wie ik ben. Tussen ons was het een gearrangeerde liefde op het eerste gezicht. Een vriendin probeerde me aan haar broer te koppelen. Na lang aandringen maakten we een afspraak. Pieter bleek slechts 300 meter van me vandaan te wonen, ik zou bij hem gaan eten. Een paar uur van tevoren belde ik af. Zitten we dadelijk op de bank en klikt het niet, dacht ik, afschuwelijk. Maar Pieter zei: “Ik heb de pompoensoep net klaar, dus die kom je maar opeten ook.”

In bijna elke relatie is er een moment geweest dat je nog niet samen was. Dat je de ander hebt gezien als collega, of als leuke man in de kroeg. Dat je je een beeld van hem kon vormen, nog voordat jullie bij elkaar hoorden. Pieter en ik hebben dat nooit gehad. Dat we elkaar kenden zonder dat we samen waren, heeft exact veertien minuten geduurd. Hij deed de deur open en ik wist: dit is hem. Binnen een kwartier stonden we te zoenen – ik had nog geen hap soep genomen. Zijn tweede vraag aan mij was: “Wil je kinderen?” Ik antwoordde: “Ja, en het zou me leuk lijken als jij hun vader wilt zijn.”

Een dag later ging ik naar New York. Alleen. Op Schiphol kreeg ik een sms. “Tot zo.” Pieter had een vlucht voor de dag erna geboekt. Ik schoot in totale paniek. We hadden al zulke grote dingen tegen elkaar gezegd, maar wat kenden we elkaar nou? Was dit hem écht?

Ik herinner me precies hoe hij bij luchthaven Newark kwam aanlopen. Nonchalant, de skates over zijn schouders geslagen. In ►

Jurk H&M Vest ONLY Laarzen TIME MACHINE Hoofddoekje ZWEDEN

‘Onenightstands? Ook weleens.
Ik vond dat heel leuk. Jonge mannen,
oudere mannen, *of een keertje,
een getrouwde foute man*’

Yvon in het kort

Yvon Jaspers (Boxtel, 1973) wordt geboren in een onderwijzersgezin. Zelf doet ze een jaar Pabo en stapt dan over naar de Theaterschool in Eindhoven. Ze wordt bekend als presentatrice van kinderprogramma *Het Klokhuis* (1994-2000). In 2002 maakt ze haar debuut als schrijfster met het prentenboek *Sluip en Aria*. De overstap naar televisie voor volwassenen maakt ze met rollen in de series *Rozengeur & Wodka Lime* en *Knoffe*. Voor de KRO presenteert ze *Wonderen Bestaan*, het zelfbedachte *Yvon in de buurten*, vanaf seizoen 2004-2005, kijkcijferhit *Boer Zoekt Vrouw*. Ook maakt ze als ambassadeur van het Ronald McDonald Kinderfonds in 2008 het boek *Spaghetti aan het plafond*, waarin ze bekende ouders interviewt over gezond eten met kinderen. Vanaf dat jaar presenteert ze bij BNN ook *Over Mijn Lijk*, waarin ongeneeslijk zieke jongeren worden gevolgd. In 2006, 2008 en 2009 wint Yvon de Zilveren Televizier Ster. Dit seizoen maakt ze *KRO's XXS*, waarin ze vijf jonge mensen met anorexia volgt. En vanaf oktober is haar eerste zelfontworpen servieslijn Kakelbont bij Marskramer te koop. Yvon is vijf jaar getrouwd met Pieter van Beukering. Samen hebben ze dochter Keesje (2005) en zoon Tijl (2007).

'In Central Park reed hij rondjes om me heen. Als een soort verleidingsdans. Daar, in het park, vroeg hij verking aan me'

Central Park reed hij rondjes om me heen. Als een soort verleidingsdans. Daar, in het park, vroeg hij verking aan me. In mijn favoriete stad hebben we elkaar echt leren kennen.

HEFTIGE PROGRAMMA'S

Ik heb het afgelopen jaar twee ontzettend heftige programma's gemaakt. In *Over Mijn Lijk* volgen we mensen die dood gaan, maar nog alles uit het leven proberen te halen. *KRO's XXS* gaat over mensen met anorexia die eigenlijk alles in huis hebben om gelukkig te leven, maar het niet kunnen.

Drie deelnemers aan *Over Mijn Lijk* zijn overleden. Ik was erbij, in de uren voor hun dood. Ik ben een van de laatsten geweest die een echt gesprek met ze heeft mogen voeren. Ik blijf voor altijd betrokken bij dat afscheid, ook voor de nabestaanden. Het zijn momenten waarop er geen enkele afstand meer is tussen jou en je werk.

Op vrijdagmiddag 4 december 2009 werd ik gebeld. Het ging plotseling slecht met Maartje. Ik sprong in de auto naar Brabant waar we de laatste, zeer dramatische scène met haar filmde. Ze nam afscheid van haar zus en babynichtje. Het lastige is: ik heb haar leren kennen omdat zij doodging. Ze was geen vriendin, toch neem je het verdriet mee. Ik weet nog hoe ik thuiskwam. Het huis één grote, gezellige bende, in afwachting van Sinterklaas. Keesje kwam naar me toe: "Heb je goed gewerkt, mam?" Wat antwoord je dan? Eigenlijk ben je in de rouw – om een persoon die niemand in jouw omgeving kent.

Tegen een meisje uit *XXS* heb ik gezegd: "Ik begrijp je niet. Eé!" Dat is precies waar haar eenzaamheid in zit. Dat het niet uit te leggen valt. Anorexia is een psychische aandoening, fascinerend en walgelijk tegelijk. Je begrijpt er niets van en toch wil je het snappen. Veel slachtoffers zijn onzeker, of perfectionistisch. Uiteindelijk gaat het natuurlijk niet over eten. Het is: controle houden, als je op andere dingen geen grip meer hebt. Of: zolang die eetstoornis er is, niet hóeven leven.

Ik kan er een heel eind in meegaan. Ken de behoefte om controle te voelen. In mijn geval op mijn werk. De beste willen zijn vind ik te negatief klinken, maar wel: het beste uit mijn mogelijkheden willen halen. Alleen is anorexia een ziekte. Daar stopt het begrip. Mijn moeder is een echte lijner. Noem een dieet en zij heeft het gedaan. Ik heb nog nooit in mijn leven gelijnd. Als het om werk gaat, barst ik van de discipline, fysiek gezien heb ik geen enkele ambitie. Waarom zou ik sportief moeten zijn? Ik heb een blubberbuik waar twee kinderen uit zijn gekomen. Tja.

Natuurlijk wil ik er niet moddervet bijlopen. Als ik mezelf terugzie, vind ik vaak dat ik stom haar heb, en dikke armen. Mijn oplossing is dan niet om naar de sportschool te gaan. Ik trek gewoon voortaan geen hemdjes meer aan.

Tot mijn 21ste heb ik nooit iets van mascara vastgehouden. De eerste persfoto's van mij als *Klokhuis*-presentatrice zijn zelfs volledig make-uploos. De paradox is dat ik er zelf niet om geef, maar dat mijn uiterlijk vaak de grootste stressfactor van mijn werk is. Bij *Boer Zoekt Vrouw* heb ik geen visagie. Toch moet ik er leuk uitzien én om zes uur 's ochtends in de auto zitten voor een draaidag van zeventien uur. Hoeveel zin heb je dan om al volledig opgedirkt te zijn? Om mezelf gerust te stellen, bedenk ik me dan dat ik weliswaar niet de mooiste of de slankste ben, maar dat dat juist mijn kracht is. Ik ben niet mooier dan de kijker. Er is geen afstand.

Soms ervaar ik de kritiek op de publieke omroep als persoonlijk kwetsend. Ik heb bijvoorbeeld geen visagiste omdat we zo zorgvuldig met het geld omgaan. Er is laatst berekend dat een hele serie *Boer Zoekt* elke Nederlander totaal vier cent kost. En dan voel ik me toch nog bezwaard als ze roepen dat het 'van onze belastingcenten' is!

'WEES EENS TROTS OP MIJ!'

Er is een periode geweest dat de opnamen van *Over Mijn Lijk*, *KRO's XXS* en *Boer Zoekt Vrouw* elkaar overlaptten. Dan besta ik privé bijna niet. Zeker bij het maken van die eerste twee vergeet je dat je zelf ook iemand bent. Ik was 's avonds totaal niet in staat om nog met vriendinnen te bellen. Ieder mens heeft een bepaalde tax waar het sociale contacten of echte gesprekken betreft. Vroeger ging het mis, probeerde ik alles te combineren. Totdat je het niet meer volhoudt en eigenlijk de hele dag moet huilen van vermoeidheid. Dat wil ik niet meer. Toch blijft het vreemd dat je overdag de meest intieme gesprekken over leven en dood voert met mensen die je nauwelijks kent, en 's avonds de puf niet meer hebt om met je eigen man te praten.

Pieter is milieu-econoom en werkt aan de Vrije Universiteit. Hij is overdag bezig met natuur en wetenschap, niet met intermenselijke contacten. Dus wil hij in zijn vrije tijd juist met anderen de hopt op. Vrienden zien, barbecues en feestjes organiseren, samen dingen doen. Daar verschillen wij in. Als ik thuiskom, eet ik het liefst met z'n vieren. Het is geven en nemen. Hij ziet zijn vrienden misschien minder dan hij zou willen, en ik hang minder vaak thuis dan ik zou willen. ►

'Dat ik niet de mooiste of de slankste ben, is juist mijn kracht. Ik ben *niet mooier dan de kijker*. Er is geen afstand'

Ik heb het afgelopen half jaar de Zilveren Televizier-Ster gewonnen, ben achter Neelie Kroes tweede geworden in de verkiezing Nederlander van het Jaar, met Frans Bauer uitgeroepen tot Aardigste Nederlander én heb de Vrouw Award gekregen als Ambassadeur van het Jaar voor het Kinderfonds. Vier prijzen, die op een rijtje bij mij thuis staan en waar verder niemand van mijn familie of vriendenkring naar omkijkt. Dus laatst riep ik: "Hey, zie nou, dit is niet normáál hoor. Wees eens trots op mij!" Voor hen is het niet waar onze vriendschap over gaat. Als ik die Ster win, krijg ik van de meeste vrienden niet eens een sms'je. Misschien omdat ze weten dat ik er zelf zo nuchter in sta. Ik zal niet denken dat ik waanzinnig goed ben als zelfs het NOS *Journal* bericht dat *Boer Zoekt Vrouw* 4,5 miljoen kijkers trekt. Maar ik ga ook niet denken dat ik slecht ben als een programma minder scoort. Zodra ik me al die meningen ga aantrekken, durf ik niks meer. Dan word ik een bang vogeltje.

Neem haar-*gate*. Als je dat analyseert, wil je nooit meer in deze wereld werken. Omdat het voor het Kinderfonds was, deed ik mee aan een fotoshoot van het blad *Miljonair*. De visagist gebruikte een stijltang op mijn natte haar. De volgende dag bleek mijn haar verbrand. Uiteindelijk is mijn kapper urenlang bezig geweest om dat eruit te knippen. Zijn rekening heb ik naar *Miljonair* opgestuurd. *That's it*. Pas maanden later, op het hoogtepunt van de Boeren-hype, schrijft de hoofdredacteur een column. Dat Yvon Jaspers een schadevergoeding van duizend euro heeft geëist om één verbrande haar. Tot mijn verbijstering neemt zelfs *de Volkskrant* dat over. *Jaspers toch polderdiva?* koppen ze. Ik heb mijn abonnement opgezegd.

Waarom moet je hier toch altijd zo op je hoede zijn? Ik zou me diep ongelukkig voelen als ik serieus zou nemen wat er allemaal over me wordt geschreven. Ik ben blij dat ik al vroeg heb besloten mijn levensgeluk niet te laten hangen van succes. Wellicht had ik er anders over gedacht als ik nog nooit een echt goed bekeken programma had gemaakt. Toch denk ik dat het voor mij in andere dingen zit. Dat een moeder van een van de kandidaten uit *Over Mijn Lijk* zegt: je bent zo lief geweest voor mijn dochter. Of dat mijn eigen ouders in de zaal zitten als ik die Televizier-Ster win. Een avond waarop ik me weer de actrice Yvon voel. Die haar kaplaarzen uit gooit, een mooie jurk aantrekt en met veel applaus de showtrap afdalt. Iets wat niéts te maken heeft met wat ik zelf doe. Dat is juist: klein, veilig, intiem. Toch is het leuk om daar in het rijtje van Linda de Mol en Anita Witzier te

zitten, die al sterren waren toen ik begon. Ik zie mijn ouders glunderen. Hoor mijn moeder na afloop zeggen: "Je vader was wel trots, hoor." En later, mijn vader: "Je moeder vond dat je het erg goed deed."

WEER EEN PROGRAMMA-IDEE AFGEWEEZEN

Pieter en ik kunnen samen enorm van Keesje en Tijn genieten. Al vraag je je soms af: wie waren wij ook alweer vóór de kinderen? Veel vriendinnen spreken met hun partner af dat ze de opvoeding samen gaan doen. In de praktijk betekent het dat zij minder gaat werken en hij eigenlijk toch niet. Bij ons is het echt fiftyfifty. Pieter is mijn redding. Als Keesje en Tijn bij hem zijn, heb ik geen seconde zorg of het wel goed gaat. Al kan ik ze dan wel intens missen. Soms is het bijna niet te doen. Het idee dat ik steeds op boerderijen vertoef, in de gezonde buitenlucht, terwijl zij in die stad vol uitlaatgassen zitten.

Het is zo gek om te zien dat mijn kinderen al echte Amsterdammertjes zijn. Ik was pas twintig toen ik hier kwam wonen en me heel naïef ging voorstellen aan de meisjes van de peepshow aan de overkant. Keesje is nu vier en zit op een gemengde school. De gemakkelijke weg is om haar naar de school te sturen waar alle kinderen van hoogopgeleide ouders zitten. Keesje is het enige kind uit onze wijk dat niet naar de blanke Montessorischool gaat. Een moeilijke keuze, maar ook een interessant experiment. Ik was benieuwd of ze naar de blanke kindjes die ze van de crèche kende zou toetrekken. Maar afkomst blijkt voor haar geen issue. Haar vrienden heten net zo goed Yassir en Zaffa als Claire en Louise.

Ik ben altijd het type geweest dat met tien programma-ideeën het kantoor van mijn baas binnenstormde. Inmiddels zie ik dat de kans dat die daadwerkelijk worden uitgevoerd, klein is. Er wordt elk half jaar wel een idee van me afgewezen. Dat is soms demotiverend. Tegenwoordig denk ik: dan maak ik toch lekker tien serviezen?

Ik ga een tweede leven opbouwen. Ondernemen is mijn aller-grootste hobby. Dit kan ik doen op zondagochtend, met mijn pyjama aan en het haar door de war. Op tv moet ik altijd stralen. Dat kun je niet eindelijk volhouden. Ik ben al bijna twintig jaar op televisie. Er moet ook een andere kant zijn, waarin je niet altijd hoeft te presteren en tijd krijgt om op te laden. Dankzij mijn nieuwe bedrijfje heb ik de vrijheid om vrijuit te denken. En niemand die zegt: "Nee Yvon, dat doen we niet." Héérlijk. Ik heb niets hoog te houden, mag fouten maken. Alles ligt weer open. ■

Jurk LAURA DOLS